

Arrest

nr. 232 976 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DE TROYER, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 17 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 18 april 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit Shamshapur (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U verklaart eenentwintig jaar te zijn. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs en startte uw eerste jaar rechten aan de universiteit van Jalalabad. Tegelijkertijd werkte u ook als vuilnisophaler in de gevangenis van Jalalabad. Ook uw vader was er werkzaam als militaire dokter en hoofd van de mensenrechten.

Uw vader ontving in de gevangenis bedreigingen. Hij werd ervan beschuldigd een patiënt een verkeerde injectie te hebben gegeven, waardoor deze stierf. In werkelijkheid was niet uw vader, maar een andere dokter, dokter [G.], hiervoor verantwoordelijk. Toch ontving uw vader bedreigingen van de familie van de man die gestorven was. Ook de Taliban stuurde u en uw vader verschillende bedreigingen. U werd gevolgd door verschillende mannen, ze spraken u evenwel nooit aan. Enkele maanden voor uw vertrek deden ze dat wel, u moest zich aanmelden bij hen om mee met hen de jihad te doen. U meldde zich niet aan en zette uw job in de gevangenis verder. Er kwam ook een dreigbrief aan bij jullie thuis. In de brief werden u en uw vader beschuldigd van spionage en ter dood veroordeeld. Collega's van uw vader konden hem overtuigen dat u wel degelijk gevaar liep. Uw vader verborg u in Jalalabad en regelde een smokkelaar. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, u onbekende landen en Duitsland kwam u in België aan. Op 17 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vader is momenteel nog steeds werkzaam in de gevangenis van Jalalabad en keert maar af en toe terug naar Shamshapur.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara en een Engelse vertaling hiervan, een studenten- en bankkaart, foto's van uzelf aan het werk, foto's van uw vader aan het werk, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de badge van uw vader, een kopie van documenten in verband met uw tewerkstelling, een dreigbrief, een klachtenbrief, alsook de enveloppe waarin de documenten aan uw werden bezorgd. Na het gehoor bezorgde u meer leesbare kopieën van de documenten per e-mail. Er werd ook een extra attest omtrent de tewerkstelling van uw vader als politiemans toegevoegd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u van de job van uw vader zo goed als niets afweet. Zo zegt u dat hij een militaire dokter in een gevangenis is en het hoofd van de mensenrechten. U hebt hem nooit een andere job weten uitoefenen (CGVS, p.10). Hij zou de rang saterman hebben gehad en het symbool hiervoor is twee scharen, zo zegt u zelf. Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat dat symbool geen politierang is. Gevraagd om meer uitleg te geven over het aspect mensenrechten waar uw vader voor verantwoordelijk was; kan u niets anders uitbrengen dan dat hij samen met de andere dokters zorgde voor de gevangenen. Nog eens aangespoord om toch meer te vertellen, zegt u dat hij tegen de gevangenen zei wat hun rechten waren. U zegt dat het van de overheid is en dat hij u geen details vertelde (CGVS, p.11). Aangezien u de oudste zoon bent in het gezin en bovendien tewerkgesteld was op dezelfde plaats als uw vader, is het toch merkwaardig dat u niet verder komt dan zulke vage en onduidelijke verklaringen.

Vervolgens is het opvallend dat u uw verhaal volledig anders uit de doeken doet dan bij de DVZ (vragenlijst van 11 augustus 2016, vraag 3.5). Zo verklaarde u bij de DVZ dat u en uw vader problemen kregen met de Taliban door jullie tewerkstelling in de gevangenis van Jalalabad. Op het CGVS begint u uw asielrelaas door te vertellen dat ene dokter [G.] een verkeerde injectie heeft gegeven aan een patiënt (CGVS, p.15). Dat u hiervan geen enkele melding heeft gemaakt bij de DVZ is onbegrijpelijk. U verklaart dit door te zeggen dat ze er niet naar gevraagd hebben en dat uw interview voorbij was, er zou gevraagd zijn om het kort te houden (CGVS, p.18). Dit argument weet echter absoluut niet te

overtuigen, te meer u dit element voor het CGVS wel spontaan ter sprake brengt. U stelt voorts dat die dokter [G.] goeie relaties zou hebben gehad met de Taliban gevangenen en uw vader zou beschuldigd hebben. Hij zou er ook voor gezorgd hebben dat mannen u begonnen te volgen (CGVS, p.18). Dat u de directe aanleiding voor al uw problemen en dus ook tot uw vertrek niet eerder hebt vermeld, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Het CGVS stelt voorts vast dat u eerder ook nooit heeft verklaard dat u door mannen zou zijn achtervolgd. Om dit te verklaren zegt u dat u in het eerste interview wel gezegd heeft dat de Taliban overal was (CGVS, p.19). Toch kan dit geen verschoningsgrond zijn voor het niet vermelden van persoonlijke problemen met de Taliban. Over die mannen die u zouden hebben achtervolgd legt u bovendien zeer vage verklaringen af. Ze bedreigden u niet, ze kwamen enkel achter u aan, u weet niet wat ze wilden, of ze u wilden kidnappen is u ook niet duidelijk (CGVS, p.19). Ze zouden u dagen gevolgd hebben en zouden hebben uitgekeken hebben naar een mogelijkheid om u mee te nemen, zo zegt u nog. U haalt enkele voorbeelden aan van enkele andere zonen van militairen die zijn meegenomen. Gevraagd waarom u dit aanhaalt kan u enkel zeggen dat u ook gekidnapt zou worden, dat u een tijdelijke schoonmaker was in de gevangenis en dat er veel problemen zijn. U slaagt er echter op geen enkele manier in te verklaren waarom de Taliban zou geïnteresseerd zijn in iemand met uw profiel, dat van een schoonmaker in de gevangenis. Bovendien hebt u die job meer dan een jaar zonder problemen uitgeoefend (CGVS, p.20).

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, maakt u het ook helemaal niet aannemelijk dat uw vader een belangrijke functie zou uitoefenen in de gevangenis. Zelfs al zou u dit alles geloofwaardig maken, dan nog zou dit in strijd lijken met het vervolg van uw verhaal. U beweert immers dat de Taliban u heeft opgewacht in de buurt van uw dorp en dat ze u geslagen zouden hebben met een stok. Zij zouden hebben geëist dat u zich de maandag daarop zou aanmelden om de jihad met hen te voeren (CGVS, p.20). Wat dit betreft, merkt het CGVS dat mag worden verwacht dat de Taliban voorrang geeft aan mensen met een andere profiel dan het uwe, en dus niet dat van iemand die werkt voor een overheidsinstelling en wiens vader er ook tewerkgesteld is. Het wordt nog merkwaardiger wanneer u zegt dat dit vier maanden voor uw vertrek gebeurde en dat u niet op hun vraag bent ingegaan. Gevraagd of dit geen probleem voor hen was, zegt u dat ze uw jongere broer hebben meegenomen (CGVS, p.20). Eerder had u verklaard dat uw jongere broer werd meegenomen door de Taliban om hun vaat te doen en kleding te wassen (CGVS, p.13), waarna u beweert dat dit blijkbaar al eerder is gebeurd en dat ze hem al twee of drie keer meenamen, maar dat hij telkens kon vrijkomen door de bemiddeling van de ouders (CGVS, p.20). Ook hier kan weer maar eens worden opgemerkt dat u dit niet hebt vermeld bij de DVZ. U kan als verklaring enkel zeggen dat uw geheugen niet werkt (CGVS, p.21), wat weinig ernstig is. Als uw jongere broer, een direct familielid, meerdere keren is meegenomen door de Taliban, mag er van u verwacht worden dat u dit onmiddellijk kenbaar maakt. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Waarom ze trouwens hem meenamen en niet u, maakt u eveneens op geen enkele manier duidelijk. Daaruit volgend maakt u het trouwens ook niet duidelijk waarom uw broer daar nog leeft en niet gevlucht is, maar waarom u Afghanistan hebt verlaten. Ook uw vader zou ondanks de problemen nog steeds in Afghanistan zijn. U zegt dat hij in de gevangenis blijft en niet naar buiten gaat (CGVS, p.22). U weet ook niet of hij daar nog bedreigingen ontvangt (CGVS, p.24). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw vader zich wel veilig zou voelen in de gevangenis wanneer u eerder beweerde dat het daar vol mensen van de Taliban zat.

Tot slot maakt het CGVS u tijdens het gehoor zelf attent op de dreigbrief die u voorlegt. U legt die wel onmiddellijk voor bij het begin van het gehoor, maar vermeldt deze niet in uw asielrelaas. Deze brief zou vier tot vijf dagen nadat de Taliban u aangesproken had zijn aangekomen. Een maand kan u echter niet zeggen, u kan enkel nog zeggen dat hij is aangekomen in 1394 (CGVS, p.21). Dat u, een opgeleid persoon, deze problemen allerminst in de tijd kan situeren, is niet aanvaardbaar. In de brief wordt bovendien helemaal niet meer gesproken over een deelname aan de jihad. In de brief wordt louter gesteld dat u en uw vader worden gestraft voor jullie tewerkstelling voor de overheid (CGVS, p.22). Dit zou betekenen dat ze wel erg vlug van mening zijn veranderd.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara moet uw identiteit en herkomst bewijzen. Maar u weet zelf niet meer wanneer

u de taskara bent gaan afhaken, het zou in 1392 of in 1394 kunnen geweest zijn. Even later zegt u dat u die heeft laten maken opdat de smokkelaar een paspoort kon maken voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p.5). Hij blijkt inderdaad te zijn afgeleverd op 3/5/1394 (komt overeen met 25 juli 2015 in de Westerse kalender). Dat u echter nooit eerder een taskara zou nodig gehad hebben, zoals bijvoorbeeld voor uw middelbare school, uw inschrijving aan de universiteit of het beginnen van uw job in de gevangenis van Jalalabad is zeer opmerkelijk. Dat ze er volgens u nooit naar vroegen, is dan ook totaal ongeloofwaardig (CGVS, p.13). Uw studentenkaart bewijst enkel dat u bent ingeschreven aan de universiteit, een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. De foto's en de documenten omtrent uw tewerkstelling, bewijzen enkel dat u als vuilnisophaler werkzaam was in de gevangenis van Jalalabad, eveneens een feit dat niet betwist wordt in deze beslissing. U legt voorts de taskara van uw vader neer om aan te tonen dat het hier effectief over uw vader gaat. Wat documenten betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De taskara is dus ruim onvoldoende om te zeggen dat het hier om uw vader gaat. Bovendien slaagt u er ook niet in om een foto aan te leveren waar u samen met uw vader staat op afgebeeld. De andere foto's die u aanlevert tonen u en uw zelfverklaarde vader in de uitoefening van jullie respectievelijke jobs. Ook de contracten en badges moeten deze tewerkstelling aantonen. Op geen enkele manier steunen ze echter het door u voorggehouden asielaars en de problemen die u zou hebben ondervonden omwille van deze tewerkstelling. Het argument dat valse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn, gaat ten slotte ook op voor de dreigbrief en de klachtenbrief die u neerlegt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaars door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reël intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reël risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaars redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaars op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reël risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghansen en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook

aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo bent u een gezonde jongeman met een hogere scholingsgraad. U heeft uw middelbaar onderwijs afgerond en toen u Afghanistan verliet, volgde u het eerste jaar rechten aan de universiteit in Jalalabad (CGVS, p.6). U spreekt bovendien Pashtu en Dari, de twee meest gesproken talen in Afghanistan (CGVS, p.7). U zegt zelf dat uw vader tewerkgesteld is als dokter in de gevangenis van Jalalabad (CGVS, p.7). Hij hielp u daar bovendien zelf aan een job, waardoor u een eerste werkervaring opdeed (CGVS, p.8-9). Daardoor is de stad Jalalabad u bijgevolg ook goed bekend. U geeft bovendien op Facebook ook zelf aan woonachtig te zijn in Jalalabad (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Inzake de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, uit verzoeker volgende kritiek:

“1. Onwetendheden

Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verwijt van de job van zijn vader zo goed als niets af te weten.

Dat zij noteert dat hij militaire dokter in een gevangenis en het hoofd van de mensenrechten was en dat hij de rang Saterman had, waarvan het symbool twee scharen is.

Dat zij naar aanleiding van haar opzoekingen echter vaststelt dat dit symbool geen politierang voorstelt.

Dat verzoeker bij lezing van de bestreden beslissing vaststelt dat zijn verklaringen verkeerd geïnterpreteerd of vertaald werden.

Dat, toen verzoeker uitlegde dat zijn vader verantwoordelijke van de mensenrechten sprak, het zijn manier was om uit te leggen dat zijn vader aan de gevangenen raad gaf en hen over hun rechten informeerde.

Dat hij echter geen enkele officiële of bijzondere functie in enige mensenrechtenorganisatie had.

Dat wat het symbool van de graad van zijn vader als militaire dokter betreft, verzoeker trouwens over twee pijlen en niet over twee scharen sprak.

Dat hij trouwens foto's indiende die zijn vader samen met collega's toonde.

Dat men hem met hetzelfde uniform als zijn collega's ziet (onder zijn witte jas van geneesheer) waarop men duidelijk het symbool van de twee peilen kan zien.

Dat op de professionele kaart van zijn vader eveneens vermeld staat dat hij de Saterman graad had.

Dat vastgesteld dient te worden dat tegenpartij de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoeker tracht te ondermijnen door uitsluitend van zijn verklaringen gebruik te maken (die niet gevrijwaard zijn van een verdraaiing of van een verkeerde interpretatie, gezien de taalbarrière) en de door verzoeker ingediende en overtuigende documenten uit te sluiten.

Dat verzoeker in ieder geval niet inziet welke andere informatie tegenpartij wenste te bekomen wat het werk van zijn vader betreft, en het in de bestreden beslissing niet veder uitlegt.

2. Tegenstrijdigheden

Overwegende dat verzoeker volgens tegenpartij zichzelf tegensprak aangaande het feit dat hij voor de DVZ verklaarde dat hij en zijn vader door hun tewerkstelling in de gevangenis van Jalalabad met de Taliban problemen kregen, terwijl hij voor haar diensten uitlegde dat hun problemen te wijten waren aan de beschuldiging van Dokter [G.] tegen hen.

Dat er in de verklaringen van verzoeker dus geen enkele tegenstrijdigheid bestaat.

Dat tegenpartij beslist weet hoe de verhoren bij de DVZ verlopen en dat zeer weinig tijd aan de kandidaten-vluchteling toegestaan wordt.

Dat men aan deze laatsten niet kan vragen even precies te zijn als voor het CGVS, met name wanneer men vaststelt dat verzoeker bij de DVZ enkele minuten kreeg, terwijl hij zich voor het CGVS tijdens 4 uur kon uitleggen.

Dat zelfs indien zijn verklaringen bij de DVZ samengevat zijn, echter vastgesteld dient te worden dat deze samenvatting overeenstemt met zijn volgende verklaringen : zij werden door de Taliban bedreigd om reden van hun baan in de gevangenis van Jalalabad. Dat hij bij de DVZ de oorsprong en de oorzaak van die problemen gewoon niet preciseerde.

Dat zijn verklaringen dus niet tegenstrijdig zijn.

Dat dit ook het geval is wat betreft het feit dat verzoeker bij de DVZ niet zou verklaard hebben dat hij door mannen werd vervolgd.

Dat hem nogmaals gevraagd werd zijn antwoord samen te vatten.

Dat hij echter uitlegde dat "recentelijk hebben de taliban gezegd dat ik hen moest vervoegen en met hen moest meewerken".

Dat hij eveneens uitlegde een dreigbrief te hebben ontvangen en zelfs aangevallen omdat hij zijn baard had afgeschoren.

Dat hoewel zijn antwoord beknopt was deze echter met zijn volgende verklaringen overeenstemt en geenszins tegenstrijdig is.

3. Het profiel van verzoeker

Overwegende dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij door de Taliban bedreigd werd om met hen de jihad te doen.

Dat dit volgens tegenpartij niet geloofwaardig is voor zover de Taliban de voorkeur geven aan personen met een andere profiel dan dat van verzoeker - hetzij niet dat van iemand die voor een openbare instelling werkt.

Dat verzoeker hier aan de origine van deze bedreigingen herinnert.

Dat Dokter [G.], die een patient een verkeerde injectie gaf, de vader van verzoeker voor de Taliban gevangenen hiervan beschuldigde.

Dat deze laatste absoluut wraak woude nemen op de vader van verzoeker.

Dat zij dus achter de kinderen gingen, verzoeker inbegrepen.

Dat de jongere broer van verzoeker reeds door de Taliban werd ontvoerd.

Dat verzoeker zelf met de motor bijna werd meegenomen, maar dat hij erin slaagde weg te vluchten dankzij een politie patrouille die zich nabij bevond.

Dat zij dus duidelijk niet door het profiel van verzoeker geïnteresseerd waren, maar wel door de wil wraak te nemen voor wat zijn vader aan één van de patiënten van de gevangenis van JALALABAD gedaan zou hebben.

Dat tegenpartij bovendien bemerkt dat de bedreigingen 4 maanden voor zijn vertrek uit AFGHANISTAN plaatsvonden en dat hij nadien geen enkel probleem heeft gehad.

Dat verzoeker van meet af aan preciseerd dat hij tijdens deze 4 maanden niet thuis gebleven is.

Dat hij uit vrees op meerdere plaatsen is onderdook.

Dat tegenpartij tenslotte verbaasd is dat de vader van verzoeker ondanks de problemen en bedreigingen zich steeds in AFGHANISTAN bevindt.

Dat verzoeker drie maanden na zijn verhoor voor het CGVS echter vernomen heeft dat zijn vader om reden van de bedreigingen naar IRAN vertrokken was.

Overwegende dat tegenpartij in ieder geval nogmaals aan verzoeker verwijt bij de DVZ niet over de ontvoering van zijn broer te hebben gesproken.

Dat gezien de talrijke gelijkaardige verwijten van tegenpartij, men veronderstelt dat zij verwachtte dat verzoeker 2 à 3 uur door de DVZ werd verhoord, wat nooit het geval is geweest.

Dat tegenpartij niet kan verwachten dat een relaas van enkele minuten zo gedetailleerd zou zijn als een verhoor van 4 uur ....

4. De dreigbrief

Overwegende dat tegenpartij aan verzoeker verwijt niet spontaan van de dreigbrief van de Taliban te hebben gesproken.

Dat dit argument geenszins geloofwaardig is voor zover verzoeker deze zelf in het begin van het verhoor heeft ingediend.

Dat verzoeker niet wist dat hij zou worden ondervraagd of dat hij over deze dreigbrief moest spreken, gezien hij deze had ingediend en dat hij achtte dat deze gezien de inhoud ervan een doorslaggevend bewijs vormde.

Dat zij hem daarenboven verwijt de juiste datum van haar verzending niet te kennen.

Dat verzoeker inderdaad erkent dat hij de juiste datum niet kon geven en dat hij verkoos geen enkele - zelfs benaderende - datum te vermelden, om geen verkeerde informatie te geven.

Dat tegenpartij bovendien noteert dat de brief alleen gewag maakt van het probleem aangaande zijn werk en dat van zijn vader, zonder van de jihad te spreken. Dat verzoeker nooit stelde dat de Taliban hem schriftelijk hadden gevraagd om de jihad toe te treden, maar enkel mondeling.

5. Andere documenten

Overwegende dat verzoeker andere documenten heeft ingediend, hetzij zijn taskara, zijn studentenkaart, foto's en documenten betreffende zijn baan evenals de taskara van zijn vader en een klachtenbrief.

Dat tegenpartij allereerst vaststelt dat de taskara van verzoeker hem op 25 juli 2015 werd afgèleverd, en verbaasd is dat een dergelijk document tevoren, voor zijn studies of zijn werk, niet werd opgeëist.

Dat dit element, volgens haar de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag zou aantasten.

Dat verzoeker zeker weet dat zijn taskara hem tevoren op school, aan de universiteit of in de gevangenis van Jalalabad nooit gevraagd werd.

Dat tegenpartij niet aantoont dat het een verplichte ormaliteit zou zijn om zich op school of aan de universiteit in te schrijven, of nog om te werken ...

Dat tegenpartij daarenboven vinnig antwoordt dat er in AFGHANISTAN een hoog niveau van corruptie heerst, zodat de Afghaanse documenten niet geloofwaardig zijn en dat verzoeker dus moeilijk kan bewijzen dat zijn vader werkelijk zijn vader is...

Dat zij namelijk aanduidt dat hij geen foto indiende waarop hij samen met zijn vader staat.

Dat verzoeker gaat trachten er één te verkrijgen.

Dat het argument van tegenpartij aangaande het niveau van corruptie in AFGHANISTAN in ieder geval niet kan worden weerhouden gezien tegenpartij niet aantoont in wat deze documenten werkelijk valse documenten zouden zijn. Dat de loutere verwijzing tót algemene informatie die geen enkel verband hebben met de door verzoekster voorgelegde documenten niet kan volstaan om deze te verwerpen.

Dat de Raad het gemakkelijk standpunt van de tegenpartij in ieder geval al aangegeven heeft : « D'autre part, la partie défenderesse semble refuser à priori de prendre en considération les documents délivrés par les autorités togolaises, estimant qu 'en raison de leur niveau élevé de corruption, il est impossible d'évaluer l'authenticité des documents délivrés par ces dernières. Elle cite à l'appui de son argumentation des informations recueillies par ses services. Si le Conseil peut admettre que ces informations tendent à atténuer la force probante de documents officiels délivrés au Togo, il estime excessif de déduire à priori de ces informations que tout document provenant de cet Etat est un faux » (RvV nr. 56 412 dd. 22 februari 2011).

Dat deze zelfde redenering voor de documenten afkomstig uit AFGHANISTAN ook van toepassing moeten zijn.

Dat met de theorie van de tegenpartij toestemmen in ieder geval aan aile door Afghanen ingediende asielaanvragen alle bekentenis zou afnemen.

Dat elk geval afzonderlijk onderzocht dient te worden.

Dat integendeel vastgesteld dient te worden dat tegenpartij de documenten snel uit de weg ruimde en dat zij tot geen enkel concreet onderzoek is overgegaan."

Wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zet verzoeker het middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat tegenpartij de algemene situatie in AFGHANISTAN onderzocht heeft om zich ervan te verzekeren dat het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoeker niet kon worden verleend.

Dat vastgesteld dient te worden dat deze analyse onjuist is.

Dat verzoeker volgens tegenpartij in JALALABAD zou kunnen schuilen.

Dat OSAR in zijn verslag van 13 september 2015 in AFGHANISTAN nochtans « une nette dégradation des conditions de sécurité" meldt.

Dat deze eraan toevoegt dat de antiregeringsgroepen« n'ont certes pas réussi à s'accaparer le contrôle des villes d'une certaine importance, mais le gouvernement semble perdre progressivement le contrôle de la situation en dehors des grands centres".

Dat « la criminalité en hausse, les rivalités des potentats locaux et les tensions tribales contribuent en outre à dégrader les conditions de sécurité ».

Dat het aantal slachtoffers elke jaar toeneemt.

Dat de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN erg wispelturig is.

Dat niets toestaat te beweren dat een terugkeer van verzoeker naar AFGHANISTAN, en eveneens in JALALABAD, hem niet in gevaar zou brengen.

Dat voor OSAR de situatie van de repatrianten moeilijk blijft : "alors que l'Etat afghan n'est guère en mesure de soutenir efficacement les rapatriés, les organisations humanitaires ont aussi de plus en plus de peine à remplir ce rôle, car leurs moyens financiers diminuent".

Dat deze eraan toevoegt dat "les personnes déplacées se voient confrontées à des discriminations, ainsi qu'à un manque d'installations sanitaires et de prestations de base; elles n'ont que très peu de moyens de gagner leur vie, ce qui conduit souvent à de nouveaux déplacements de population".

Dat hij besluit dat "la capacité d'accueillir des rapatriés reste faible

Dat een recenter verslag (30 september 2016) van dezelfde organisatie tót hetzelfde besluit komt.

Dat zo in tegenstelling tót de bewering van tegenpartij "en 2015 et durant le premier semestre 2016, l'Afghanistan a connu l'une des pires vagues de violence de cette guerre qui dure déjà depuis 14 ans. C'est toujours la population civile qui en souffre le plus".

Dat zij eraan toevoegt dat "les conditions de sécurité se sont dégradées à une vitesse fulgurante et le conflit affecte entre-temps pratiquement tout le pays".

Dat "aussi bien en 2015 qu'en 2016, c'est parmi la population civile que les combats militaires ont fait le plus de victimes".

Dat de toestand in JALALABAD, provincie NAGARHAR eveneens achteruit is gegaan : "environ 70 pour cent des incidents affectant la sécurité se produisent dans le Sud, le Sud-est et l'Est du pays. Dans la province du Nangarhar, des combats opposent Daesh et les ANDSF ainsi que les forces de sécurité internationales, mais aussi Daesh et les Talibans", wat het argument van tegenpartij sterk tegenspreekt.

Dat volgens tegenpartij verzoeker geen enkel risicoprofiel vertoont omdat dat hij in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien en dat hij in JALALABAD al heeft gewerkt en dat zijn vader dokter in de gevangenis is.

Dat verzoeker hieromtrent eraan herinnert dat zijn vader naar IRAN vluchtte.

Dat daarenboven volgens OSAR, "les attaques dirigées contre les fonctionnaires du gouvernement, les parlementaires, les personnes qui travaillent pour le gouvernement ou qui le soutiennent et leurs familles ont fortement augmenté en 2015, aussi bien sur le plan national qu'au niveau de la province et du district".

Dat verzoeker eraan herinnert in de gevangenis van JALALABAD te hebben gewerkt, wat tegenpartij geenszins in twijfel trekt.

Dat dit verslag de vrezen van verzoeker bevestigt.

Dat in ieder geval vastgesteld dient te worden dat de analyse van tegenpartij restrictief is.

Dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 immers niet alleen de hypothese van een willekeurig geweld beoogt maar ook de hypothese van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in zijn land van herkomst.

Dat het verslag van OSAR volkomen aantoonst dat verzoeker in deze tweede categorie valt.

Dat tegenpartij in ieder geval de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN en namelijk in JALALABAD onvoldoende heeft onderzocht ten opzichte van het profiel van verzoeker gezien hij in de gevangenis van JALALABAD heeft gewerkt, wat zij niet in twijfel trekt.

Dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing volkomen gerechtvaardigd is."

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 17 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Afghanistan:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018.

2.2.2. Op 7 januari 2020 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Afghanistan:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, juni 2019;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 18 maart 2019;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud, Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019;
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek

voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Pashtoun, afkomstig van het dorp Shamsapur in het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaarde een diploma middelbaar onderwijs te hebben behaald en een eerste jaar rechten aan de universiteit van Jalalabad te hebben gestart. Hij werkte tegelijkertijd als vuilnisophaler in de gevangenis van Jalalabad, waar volgens hem ook zijn vader als militaire dokter werkzaam was. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij door de taliban wordt gevisieerd nadat zijn vader verkeerdelijk werd beschuldigd een patiënt een verkeerde injectie te hebben gegeven, omdat hij weigerde in te gaan op de vraag van de taliban om mee te doen met de jihad en omdat hij en zijn vader van spionage werden beschuldigd. Verder acht verzoeker de algemene situatie in zijn regio van herkomst onveilig.

2.4.3. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 17, map met 'documenten').

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijswaarde van neergelegde stukken betreft, wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X).

De voorgelegde studentenkaart alsook de foto's en documenten omtrent verzoekers tewerkstelling, bewijzen enkel dat hij was ingeschreven aan de universiteit en dat hij als vuilnisophaler werkzaam was in de gevangenis van Jalalabad. Dit zijn feiten die niet worden betwist in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker met de voorgelegde stukken tracht te staven dat zijn vader een militaire dokter was, oordeelt de Raad als volgt.

Aan de voorgelegde taskara van de voorgehouden vader van verzoeker kan slechts een relatieve bewijswaarde worden gehecht nu uit objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 18, map met 'landeninformatie'). Bovendien werd slechts een kopie van de taskara voorgelegd zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Deze taskara is op zich dan ook niet voldoende om te stellen dat het hier

daadwerkelijk om verzoekers vader gaat. De Raad merkt verder op dat er geen foto's werden voorgelegd waar verzoeker samen met zijn voorgehouden vader staat afgebeeld, hetgeen verzoeker overigens tijdens zijn gehoor ook bevestigde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Wat betreft de foto's, contracten en badges die de tewerkstelling moeten aantonen van verzoekers voorgehouden vader, stelt de Raad vast dat aan deze kopieën enkel een relatieve bewijswaarde kan worden verleend alsook dat zij op zich het voorgehouden vluchtrelaas en de ondervonden problemen omwille van deze tewerkstelling niet staven.

Wat betreft de originele dreigbrief en de klachtenbrief die werden voorgelegd, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor door het CGVS zelf attent moest worden gemaakt op de dreigbrief die hij voorlegde aan het begin van zijn gehoor maar die hij tijdens de uiteenzetting van zijn vluchtrelaas verder niet vermeldde (ibid., p. 21). Aangezien deze dreigbrief behoort tot de kern van verzoekers vluchtrelaas en de aanleiding vormde voor zijn vlucht uit Afghanistan, kan er evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker spontaan over deze dreigbrief zou vertellen tijdens de uiteenzetting van zijn relaas. Verzoeker verklaarde verder dat deze brief vier tot vijf dagen nadat de taliban hem hadden aangesproken, zou zijn aangekomen, met name in het jaar 1394. Verzoeker wist evenwel niet meer in welke maand (ibid., p. 21). De Raad vindt het weinig overtuigend dat verzoeker, als opgeleid persoon, niet preciezer in de tijd kan situeren wanneer deze dreigbrief is aangekomen. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij de concrete dag kan opgeven, maar omdat deze dreigbrief een essentieel element is van zijn vluchtrelaas, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij benadering kan aangeven in welke maand deze brief zou zijn aangekomen, quod non.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij door de taliban werd benaderd met de vraag tot de jihad toe te treden (ibid., p. 15). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dan weer dat verzoeker en zijn vader door de taliban worden beschuldigd van spionage voor de overheid en dat zij hiervoor moeten worden gestraft (ibid., p. 22). Er wordt in de dreigbrief dus niet meer gesproken over een deelname aan de jihad, hetgeen betekent dat de taliban vrij snel van mening zijn veranderd met betrekking tot verzoeker, hetgeen weinig overtuigend is. Volgens verzoeker heeft hij nooit gesteld dat de taliban hem schriftelijk hebben gevraagd om tot de jihad toe te treden, maar dit wordt als zodanig in de bestreden beslissing ook nergens geponeerd. Ten slotte merkt de Raad op dat, naast deze inhoudelijke bemerkingen, aan de dreigbrief en klachtenbrief slechts relatieve bewijswaarde kan worden verleend, gelet op de objectieve landeninformatie inzake Afghaanse documenten.

Verzoeker legde ten slotte ook nog een originele taskara van hemzelf voor, die zijn identiteit en herkomst moeten aantonen. Deze taskara werd afgeleverd op 3/5/1394, hetgeen volgens de commissaris-generaal overeenkomt met 25 juli 2015 in de Westerse kalender. De taskara werd dus afgegeven enkele maanden voordat verzoeker Afghanistan verliet. Verzoeker verklaarde niet eerder een taskara nodig te hebben gehad (ibid., p. 13), maar de Raad meent dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker nooit eerder een taskara nodig zou hebben gehad, zoals bijvoorbeeld voor zijn middelbare school, zijn inschrijving aan de universiteit of zijn tewerkstelling in de gevangenis van Jalalabad. De uitleg van verzoeker dat hem er nooit naar werd gevraagd, overtuigt geheel niet. Het betoog dat de commissaris-generaal niet aantoont dat het voorleggen van een taskara een verplichte formaliteit is om zich in te schrijven of om te werken is niet ernstig wanneer verzoeker zelf geen begin van bewijs van zijn betoog aanbrengt.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en hun relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen en vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat (A) verzoeker zo goed als niets afweet over de job van zijn voorgehouden vader en dus ook niet aannemelijk maakt dat zijn vader een belangrijke functie zou uitoefenen in de gevangenis; (B) verzoeker bij het CGVS zijn vluchtrelaas volledig anders uiteenzet dan bij de DVZ waaruit blijkt dat (i) verzoeker de directe aanleiding van al zijn problemen en vertrek, met name een onterechte beschuldiging aan het adres van zijn vader door dokter G., niet

eerder heeft vermeld; (ii) verzoeker ook nooit eerder verklaarde dat hij door mannen zou zijn achtervolgd en er niet in slaagt uit te leggen waarom de taliban geïnteresseerd zouden zijn in iemand met zijn profiel, met name een schoonmaker in de gevangenis; (iii) verzoeker nooit eerder verklaarde dat zijn jongere broer meerdere keren werd meegenomen door de taliban en niet duidelijk maakt waarom de taliban zijn broer meenamen en niet hem, noch waarom hij en niet zijn broer Afghanistan ontvluchtte; (C) het weinig overtuigend is dat zijn vader nog in Afghanistan verblijft en zich veilig voelt in de gevangenis waarvan verzoeker stelt dat het vol taliban zit.

Verzoeker slaagt er niet in deze bevindingen, waarover omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Zo kan verzoeker niet worden bijgetreden in het betoog dat zijn verklaringen aangaande het werk van zijn vader verkeerd werden geïnterpreteerd of vertaald.

Tijdens het gehoor vertelde verzoeker dat zijn vader een militaire dokter in een gevangenis was, die werkte voor de Afghaanse nationale politie en die de verantwoordelijk was voor de mensenrechten. Gevraagd om meer uitleg te geven over het aspect mensenrechten waar zijn vader voor verantwoordelijk was, verklaarde verzoeker in eerste instantie enkel dat zijn vader samen met de andere dokters zorgde voor de gevangenen. Aangespoord om meer te vertellen, vertelde verzoeker dat zijn vader tegen de gevangenen zei wat hun rechten waren, dat het van de overheid was en dat zijn vader hem geen details vertelde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Gelet op verzoekers uitleg, wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat verzoeker slechts vage en onduidelijke verklaringen kan afleggen over het werk van zijn vader. Aangezien verzoeker de oudste zoon is in het gezin, bovendien tewerkgesteld was op dezelfde plaats als zijn vader en zijn vader nooit een andere job uitoefende, zijn deze verklaringen weinig overtuigend. Waar verzoeker niet inziet welke andere informatie hij had moet geven over het werk van zijn vader, merkt de Raad op dat het niet aan de commissaris-generaal is om de lacunes voor verzoeker in te vullen. Nergens in de bestreden beslissing wordt ervan uitgegaan dat zijn vader een officiële functie in een mensenrechtenorganisatie had, zoals verzoeker ten onrechte aanhaalt. De gratuite bewering in het verzoekschrift dat er sprake is van een verdraaiing of verkeerde interpretatie omwille van een taalbarrière, kan deze vaststelling niet ondermijnen wanneer verzoeker nalaat dit concreet aan te tonen. Waar verzoeker stelt dat er overtuigende documenten werden voorgelegd, herinnert de Raad eraan dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd die op afdoende wijze aantonen dat het hier daadwerkelijk om zijn vader gaat.

Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat zijn vader de rang 'saterman' zou hebben gehad, hetgeen op zijn badge werd vermeld, en dat het symbool hiervoor twee scharen zijn (ibid., p. 8 en 11). Verzoeker stelt nu dat hij sprak over "twee pijlen" en niet over "twee scharen". Dit betoog vindt evenwel geen feitelijke grondslag in dit gehoorverslag. Hij maakt ook niet aannemelijk maakt dat het hier om een vertaalfout gaat. Tijdens het gehoor bij het CGVS is aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen moeten worden gemeld (ibid., p. 2). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of hij de tolk goed begrepen heeft, wat hij bevestigend beantwoordde (ibid., p. 24). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd werden vertaald. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

Verzoeker verwijst naar voorgelegde foto's waarop zijn vader met zijn collega's staat en waaruit moet blijken dat dat zijn vader hetzelfde uniform als zijn collega's draagt waarop duidelijk het symbool van de twee "peilen" (sic) kan worden gezien. Verzoeker duidt evenwel wel nergens aan over welke concrete foto's het gaat. Bij nazicht van het administratief dossier vindt de Raad geen enkele steun in de voorgelegde foto's voor het betoog van verzoeker. Dat 'saterman' zou vermeld staan op de professionele kaart van zijn vader, doet op zich geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat de rang 'saterman' geen Afghaanse politierang is zoals blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 18, map met 'landeninformatie'). Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Voorts verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in punt 2.4.3. waaruit volgt dat de voorgelegde stukken inzake de tewerkstelling van verzoekers vader slechts relatieve bewijswaarde hebben. Bij deze stukken bevindt zich overigens een certificaat dat verzoekers vader zou hebben behaald in april 2014. Daarop wordt de rang "1st Sgt" vermeld. In de landeninformatie leest de Raad dat sergeanten bij de Afghaanse nationale politie minstens drie pijlen hebben als symbool. Gelet op wat

voorafgaat, moet de Raad besluiten dat verzoeker niet overtuigt in het betoog dat zijn vader een belangrijke functie zou uitoefenen in de gevangenis.

Verzoeker stelt vervolgens dat zijn verklaringen inzake zijn vluchtrelaas geenszins tegenstrijdig zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker op de DVZ verklaarde: *“Mijn vader en ik werkte allebei in de centrale gevangenis van Jalalabad. Ik werkte er als arbeider en mijn vader was verantwoordelijke voor de mensenrechten van de gevangenen. Omwille hiervan begonnen de taliban ons te bedreigen. Ik werd zelfs eens in Shamsapoor aangevallen omdat ik mijn baard had geschoren. Recentelijk hebben de taliban gezegd dat ik hen moest vervoegen en met hen moest meewerken. Ze stuurden ook een dreigbrief en naar aanleiding hiervan besloot ik het land te verlaten.”* (AD CGVS, stuk 19, Vragenlijst CGVS, p. 3) (eigen onderlijning).

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS begon verzoeker zijn vluchtrelaas met de verklaring dat een dokter G. een verkeerde injectie had gegeven aan een patiënt en dat zijn vader daarvan de schuld kreeg (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15).

Waar verzoeker bij de DVZ stelt dat de tewerkstelling in de gevangenis de aanleiding is voor de problemen met de taliban, stelt hij bij het CGVS dat het een onterechte beschuldiging is die de aanleiding vormt voor de *“vijandschap [die] werd gecreëerd”*. In de bestreden beslissing wordt aldus terecht vastgesteld dat verzoeker zijn asielaas bij het CGVS volledig anders uiteenzet dan bij de DVZ. De commissaris-generaal motiveert vervolgens: *“U verklaart dit door te zeggen dat ze er niet naar gevraagd hebben en dat uw interview voorbij was, er zou gevraagd zijn om het kort te houden (CGVS, p.18). Dit argument weet echter absoluut niet te overtuigen, te meer u dit element voor het CGVS wel spontaan ter sprake brengt.”*

Door in het verzoekschrift louter hetzelfde betoog te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan de terecht vaststelling dat het weinig begrijpelijk is dat hij bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van deze onterechte beschuldiging. Deze vaststelling klemt des te meer aangezien verzoeker ook verklaarde dat dokter G. goede relaties had met de talibangevangenen en er voor zou hebben gezorgd dat deze mannen hem begonnen te volgen. De commissaris-generaal besluit terecht dat het gegeven dat verzoeker de directe aanleiding voor al zijn problemen en zijn vertrek, met name de onterechte beschuldiging, niet eerder heeft vermeld, zijn geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Verzoekers weinig coherente betoog in het verzoekschrift kan dit besluit niet doen ombuigen.

Met betrekking tot de vaststelling dat hij ook nooit eerder op de DVZ verklaarde waarom hij door mannen zou zijn achtervolgd, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij op de DVZ zijn antwoord moest samenvatten, dat hij ook verwees naar de taliban en hun eis om hen te vervoegen, dat hij door hen werd aangevallen omwille van het scheren van zijn baard en een dreigbrief ontving.

Hiermee herhaalt verzoeker een betoog dat hij ook al aanvoerde op het CGVS en waarover de commissaris-generaal terecht motiveerde als volgt: *“Om dit te verklaren zegt u dat u in het eerste interview wel gezegd heeft dat de Taliban overal was (CGVS, p.19). Toch kan dit geen verschoningsgrond zijn voor het niet vermelden van persoonlijke problemen met de Taliban.”*

Bovendien doet dit betoog geen afbreuk aan volgende motieven die verzoeker voorts geheel ongemoeid laat: *“Over die mannen die u zouden hebben achtervolgd legt u bovendien zeer vage verklaringen af. Ze bedreigden u niet, ze kwamen enkel achter u aan, u weet niet wat ze wilden, of ze u wilden kidnappen is u ook niet duidelijk (CGVS, p.19). Ze zouden u dagen gevolgd hebben en zouden hebben uitgekeken hebben naar een mogelijkheid om u mee te nemen, zo zegt u nog. U haalt enkele voorbeelden aan van enkele andere zonen van militairen die zijn meegenomen. Gevraagd waarom u dit aanhaalt kan u enkel zeggen dat u ook gekidnapt zou worden, dat u een tijdelijke schoonmaker was in de gevangenis en dat er veel problemen zijn. U slaagt er echter op geen enkele manier in te verklaren waarom de Taliban zou geïnteresseerd zijn in iemand met uw profiel, dat van een schoonmaker in de gevangenis. Bovendien hebt u die job meer dan een jaar zonder problemen uitgeoefend (CGVS, p.20).”*

Waar verzoeker verklaarde dat de taliban zouden hebben geëist dat hij zich zou aanmelden om met hen de jihad te voeren, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht: *“dat mag worden verwacht dat de Taliban voorrang geeft aan mensen met een andere profiel dan het uwe, en dus niet dat van iemand die werkt voor een overheidsinstelling en wiens vader er ook tewerkgesteld is”*. Verzoeker brengt hiertegen in dat de onterechte beschuldiging aan het adres van zijn vader aan de basis ligt van de bedreigingen, maar hij verduidelijkt hiermee geenszins waarom de taliban hem zouden willen inlijven om samen met hen de jihad te voeren en op welke wijze zij hiermee zouden voldoen aan hun wraakgevoelens. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf hier tegen daar hij tijdens zijn gehoor duidelijk verklaarde dat ze hem wilden inlijven omdat hij en zijn vader voor de overheid werkten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 23).

Verzoeker verklaarde vervolgens dat hij niet op hun vraag is ingegaan en zich vier maanden in de gevangenis heeft verschanst. Daarover motiveert de commissaris-generaal: *“Gevraagd of dit geen probleem voor hen was, zegt u dat ze uw jongere broer hebben meegenomen (CGVS, p.20). Eerder had u verklaard dat uw jongere broer werd meegenomen door de Taliban om hun vaat te doen en kleding te wassen (CGVS, p.13), waarna u beweert dat dit blijkbaar al eerder is gebeurd en dat ze hem al twee of drie keer meenamen, maar dat hij telkens kon vrijkomen door de bemiddeling van de ouderen (CGVS, p.20). Ook hier kan weer maar eens worden opgemerkt dat u dit niet hebt vermeld bij de DVZ. U kan als verklaring enkel zeggen dat uw geheugen niet werkt (CGVS, p.21), wat weinig ernstig is. Als uw jongere broer, een direct familielid, meerdere keren is meegenomen door de Taliban, mag er van u verwacht worden dat u dit onmiddellijk kenbaar maakt. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Waarom ze trouwens hem meenamen en niet u, maakt u eveneens op geen enkele manier duidelijk. Daaruit volgend maakt u het trouwens ook niet duidelijk waarom uw broer daar nog leeft en niet gevlucht is, maar waarom u Afghanistan hebt verlaten.”* Verzoeker laat deze motieven vrijwel ongemoeid en herhaalt enkel dat het interview op de DVZ kort was. Zoals reeds gesteld, is dit geen afdoende verschooning voor verzoekers onvolledig vluchtrelaas op de DVZ, daar de herhaaldelijke ontvoering van zijn broer toch een essentieel element uitmaakt van zijn relaas.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij zelf met de motor bijna werd meegenomen doch er in slaagde weg te vluchten dankzij een politiepatrouille, is dit niet meer dan een loutere en ongestaafde bewering die bovendien hier voor de eerste keer wordt opgeworpen en dus de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet kan herstellen.

Ten slotte motiveert de commissaris-generaal nog: *“Ook uw vader zou ondanks de problemen nog steeds in Afghanistan zijn. U zegt dat hij in de gevangenis blijft en niet naar buiten gaat (CGVS, p.22). U weet ook niet of hij daar nog bedreigingen ontvangt (CGVS, p.24).”* Dat verzoekers vader inmiddels naar Iran zou zijn vertrokken omwille van de bedreigingen, daargelaten de vraag of hieraan geloof kan worden gehecht, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling: *“Het is echter zeer opmerkelijk dat uw vader zich wel veilig zou voelen in de gevangenis wanneer u eerder beweerde dat het daar vol mensen van de Taliban zat.”*

3.4.5. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen te ontcrachten of te weerleggen. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad dat verzoekers verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen worden beschouwd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van

het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (in casu de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij wordt gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (‘a lower level of individual elements’) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers dorp, in casu Shamsapur, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De verwerende partij heeft daartoe bij haar aanvullende nota van 7 januari 2020 een kaart gevoegd van de zgn. Jalalabad City Region van 27 november 2019.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd genoteerd: *“De verwerende partij bevestigt dat de ‘agglomeratie Jalalabad’ moet worden begrepen als ‘greater Jalalabad’, zoals aangeduid op de afgedrukte versie van de kaart (‘Jalalabad city region’) waarnaar zij een elektronische link heeft opgenomen in haar aanvullende nota. De voorzitter stelt samen met de partijen vast dat het dorp waaruit de verzoekende partij afkomstig is zich buiten de agglomeratie Jalalabad bevindt.”*

Aldus staat vast dat wat op de voormelde interactieve kaart wordt aangeduid als *“greater Jalalabad”* overeenkomt met wat de verwerende partij in haar aanvullende nota aanmerkt als de *“agglomeratie Jalalabad”*. Verder wordt niet betwist dat het dorp Shamsapur waarvan verzoeker afkomstig is, zich niet in *“greater Jalalabad”* en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt. Het uitgangspunt in de aanvullende nota dat *“Gezien [verzoekers] verklaringen met betrekking tot [zijn] herkomst uit Afghanistan, (...) in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad [dient] te worden beoordeeld”* is dus onjuist, wat de verwerende partij ook erkent ter terechtzitting.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Shamsapur in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat verzoeker afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

3.5.3. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Ter terechtzitting verklaren beide partijen zich akkoord met de conclusie van de Raad dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich opdringt.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) en EASO (“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota’s zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110).

UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond.

In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief maar redelijk kan zijn als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied ("*in safety and security, free from danger and risk of injury*"). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief.

Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief enkel redelijk kan zijn indien de verzoeker in staat is aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en mogelijkheden heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat is voldaan aan de basisnoden, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting alsook hygiëne, zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 18 oktober 2017 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat hij om deze redenen in de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoonst waaruit volgt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De beoordeling die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dateert reeds van 18 oktober 2017 en is inmiddels, gelet op de recente landeninformatie, achterhaald daar de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad sinds 2017 gewijzigd is. Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In casu brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin volgt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke

omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is gewijzigd sinds 2017. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Ten slotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

In casu, is een verzoeker een jongeman die, gelet op zijn verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier, niet over een (bijzondere) kwetsbaarheid beschikt.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker in de stad Jalalabad over de "*nodige contacten en ondersteuning beschikt*" maar uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker over een netwerk beschikt dat bereid en in staat is om hem in de praktijk daadwerkelijke steun te verlenen.

Weliswaar verklaarde verzoeker dat hij in de stad Jalalabad heeft gestudeerd en gewerkt, maar hij verklaarde tevens duidelijk dat hij er nooit heeft gewoond. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij elke dag naar zijn huis in Shamsapur terugkeerde waar hij samen met zijn moeder leefde. Tevens zette verzoeker uitgebreid de route per auto van zijn huis naar de universiteit uiteen (AD CGVS, hoorverslag, p. 6 en 9). Hoewel verzoeker op facebook aangeeft woonachtig te zijn in Jalalabad, betwist de verwerende partij niet noch weerlegt zij dat verzoeker elke dag van de stad Jalalabad naar zijn huis in Shamsapur terugkeerde. Verzoekers vader verbleef in de gevangenis van Jalalabad in het kader van zijn tewerkstelling aldaar als militaire dokter en keerde af en toe naar Shamsapur. Evenwel bevat het dossier geen concrete aanwijzing dat verzoekers vader in Jalalabad over een relevant netwerk zou beschikken dat bereid en in staat is om verzoeker daadwerkelijke steun te verlenen in het kader van een mogelijke hervestiging. Bovendien geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn vader inmiddels naar Iran zou zijn vertrokken. Uit het hoorverslag blijkt dat verzoekers familie, dit is zijn moeder, broers en zus alsook de "*neef van mijn oom, mijn nonkel*", in Shamsapur verblijven (AD CGVS, stuk 5, hoorverslag, p. 7). Er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat andere familieleden van verzoeker in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond wonen. Evenmin bevat het dossier aanwijzingen dat verzoeker over andere betekenisvolle contacten en ondersteuning in de stad Jalalabad zou beschikken. In dit opzicht herinnert de Raad eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "*bepaalde omstandigheden*", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van het UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staan van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die reeds dateert van 18 oktober 2017 dat: "*(...) uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of*

verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties." Daargelaten de vaststelling dat de commissaris-generaal niet aanduidt op welke precieze informatie hij zich in 2017 baseerde, stelt de Raad vast dat de meest recente landeninformatie aanstipt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omringende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzekeerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzekeerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzekeerheid."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in de stad Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van verzoeker toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich vestigt in de stad Jalalabad. De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende partij, met name dat de verzoeker in de stad Jalalabad beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden.

Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die de stad Jalalabad kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie zoals hoger beschreven en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, acht de Raad het gegeven dat verzoeker een gezonde jonge man is met een hoge scholingsgraad die Dari en Pashtou spreekt en die slechts 18 maanden in Jalalabad gestudeerd en gewerkt heeft, op zich onvoldoende om aan te nemen dat verzoeker in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat verzoeker zich redelijkerwijze kan vestigen in de stad Jalalabad en zich alsoo aan het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst kan onttrekken.

3.5.4 De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan verzoeker toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES